

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.163/2015/10.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. május 18. és június 29. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és 2015. július 6. napján kihirdette a következő

ítéletet:

A különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására idős koránál és fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. január 19. napján kihirdetett 24. B.330/2014/37. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott élet elleni cselekményét emberölés büntettének (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d), k) pont) minősíti.

A szabadságvesztés büntetést 18 (tizennyolc) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 10 (tíz) évre súlyosítja.

A szabadságvesztést fegyházban rendeli végrehajtani.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 101.080 (százegyezer-nyolcvan) forint - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az ügyben elsőfokú bírósággént eljáró Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt határozatával vádlottat erős felindulásban elkövetett emberölés büntettében (Btk. 161. §) és közveszély okozása büntettében (Btk. 322. § (1) bekezdés) mondta ki bűnösnek. Ezért - halmazati büntetésül - 5 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Határozatában rendelkezett még a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása felől, az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a vádtól eltérő minősítést sérelmezve, valamint a büntetés súlyosítása érdekében, amit írásban is részletesen indokolt (másodfokú iratok 1. sorszám). Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabály téves alkalmazásával minősítette az élet elleni cselekményt erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének az emberölés minősített esete helyett, e körben az ítélet megalapozatlan, mivel a

megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ezen felül amellettt érvelt, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének sem tett eleget a szükséges mértékben, ezért a határozat alkalmatlan a másodfokú érdemi felülbírálatra. A rendelkezésre álló bizonyítékok elemzésével arra kívánt rámutatni, miszerint a törvényszék úgy fogadta el vádlott védekezését, hogy közben nem adta meggyőző indokát annak, miért nem tekinti a személyi bizonyítás körében beszerzett további vallomások túlnyomó részét hitelt érdemlőnek. Így tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a cselekmény nem az emberölés minősített, hanem épp ellenkezőleg, privilegizált esetének minősül. Vitatta továbbá, hogy az erős felindulásban elkövetett emberölés büntettségéhez szükséges - a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatban is részletezett - feltételek megállapíthatók volnának vádlott esetében, ebben a körben mindenekelőtt azt citálva, hogy a jelentéktelen sérelmet követő, túlméretezett indulatkitörés méltányolható ok hiányában nem alapozza meg a privilegizált emberölés szerinti minősítést. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a közveszély okozása büntette vonatkozásában egyetért az elsőfokú bíróság - a cselekmény befejezett jellegére vonatkozó - álláspontjával. Ezzel együtt is arra tett azonban indítványt, hogy az iratellenes, nem megfelelő következtetéseket tartalmazó ítélet megalapozatlan volta, valamint az indokolási kötelezettség nem megfelelő teljesítése okán az ítéletábra a Debreceni Törvényszék elsőfokú ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

A vádlott és védője egyaránt tudomásul vették az elsőfokú határozatot.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.58/2015/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést iránya szerint, de módosítással tartotta fenn. Észrevételei alapján az elsőfokú bíróság érdemi perjogi hibát nem vétve folytatta le a bizonyítási eljárást, törekedve valamennyi olyan bizonyíték beszerzésére és megvizsgálására, amely a megalapozott ítéleti tényállás megállapítása végett lényeges lehet. Ennek ellenére az eljárásba bevont igazságügyi elmeorvos- és pszichológus szakértők vizsgálata nem volt teljes körű, illetve a rendelkezésre álló adatokból nem követhető nyomon, hogy a szakértők a vádlott valamennyi - így írásbeli - vallomásai figyelembe vételével alkottak-e véleményt. Ezen felül a pszichológus szakvélemény homoszexualitásra való esetleges hajlama körében is hiányos megállapításokat tartalmaz.

A fellebbviteli főügyészség sérelmezte, hogy az elsőfokú ítéletnek a vádlott aktuális alkoholos állapotával kapcsolatos részletei szintén hiányosak, ezáltal megalapozatlanok, valamint azt részletezte, hogy a törvényszék nem tulajdonított kellő jelentőséget a sértett által tanúsított szexuális közeledés körében a terhelt részéről vázolt fokozatos jellegnek. Miután pedig az erős felindulás fennállta és foka nem elmeorvosszakértői, hanem a bíróság által eldöntendő tény- és jogkérdés, amelynek megítélése az elkövető konkrét pszichikai tulajdonságai alapján szükséges, érvelése szerint a törvényszék által hozott elsőfokú ítéletnek az ölési indíték tekintetében kifejtett indokolása nem teljes, megalapozatlanságban szenved. Ez pedig csak a bizonyítás továbbfejlesztésével orvosolható, hiszen a citált megállapításait a törvényszék is elsősorban az általa részben őszintétlennek tekintett vádlott vallomásaira alapította, a szakvéleményekkel összevetve.

Mindezen indokok alapján a fellebbviteli főügyészség indítványt tett fellebbezési tárgyalás tűzése mellett a terhelt igazságügyi elmeorvos- és pszichológus szakértők jelenlétében történő kihallgatására, valamint a vallomását támogató által elmondottakat aggályosnak értékelve, e tanúk ismételt kihallgatására. Végül indokoltnak tartotta a vádlott lakásából lefoglalt szűrő-vágó eszközök orvosszakértői bűnjelvizsgálatát, mely elsőfokon ugyancsak elmaradt.

A jelzett bizonyítási indítványok túlnyomó részének helyt adva az ítélet tábla nyilvános tárgyalást tartott, melyen a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokon felvett bizonyítás ismeretében a tényállás pontosítása mellett abbéli álláspontjának adott hangot, miszerint a távolabbi és a konkrét előzmények ismeretében az ítéleti tényállásban felvázolt, sértett által kifejtett ismételt szexuális közeledés nem ad elfogadható magyarázatot a terhelti indulat kiváltására. Az ölés privilegizált esete ítéleti bizonyossággal még az in dubio pro reo elv figyelembevételével sem állapítható meg. Egyetértett viszont a közveszély okozása befejezett jellege tekintetében elfoglalt első bírói állásponttal, hozzátéve, hogy valóban alkothat halmazatot az élet elleni cselekménnyel. Mindezek alapján arra tett indítványt, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a tényállásból a vádlott szándékára, míg az indokolásból a méltányolható okra utaló megállapításokat mellőzze. A tényállást egészítse ki a másodfokon felvett bizonyítás eredményével, majd a vádlott ölési cselekményét minősítse különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására idős koránál és fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntetnének. A terhelttel szemben - a halmazati büntetéskiszabási szempontok figyelembe vételével is - az irányadó középértéket meghaladó, számottevően felemelt, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabjon ki, a közügyektől eltiltást a maximális tartamra súlyosítsa, egyebekben pedig az elsőfokú határozatot hagyja helyben.

A védő ezzel szemben akként értékelte a másodfokon felvett bizonyítást, hogy az nem hozott számottevő novumot. Ezért az elsőfokú eljárás során előadott védelmi indokokat elfogadó elsőfokú ítélet rendelkezéseit minden tekintetben megalapozottnak, és törvényesnek tartva, a határozat helybenhagyása mellett érvelt.

vádlott az utolsó szó jogán elsősorban megbánását hangoztatta az általa elkövetett cselekmény okán, melyet tragikus balesetnek jellemzett.

Az ügyészi fellebbezés alapos.

Az ítélet tábla a bejelentett perorvoslatra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelemben bírálta felül. A revízió keretében a fellebbezés okára és céljára tekintet nélkül vizsgálta a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését, és a büntetés kiszabását is. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék nem vétett feltétlen vagy olyan súlyú relatív hibát, amely az érdemi elbírálást kizárta tenné, és az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezetne.

Az ítélet tábla azonban kisebb súlyú relatív szabálysértéseket észlelt, melyek a következők szerint foglalhatók össze.

A törvényszék annyiban eltért a Be. szabályaitól, hogy a tanúk jogaira, és általuk teendő kötelezettségeikre történő figyelmeztetések során bár figyelemmel volt a 2012. évi CCXXIII. törvény 100. §-ával 2013. július 1. napjától módosított Be. 85. § (3) bekezdésében foglaltakra, ám nem megfelelően idézte az anyagi jogi háttérjogszabályt. Az elsőfokú tárgyaláson ugyanis arra figyelmeztette a kihallgatni kívánt tanúkat, hogy a Büntető Törvénykönyv a hamis tanúzás büntetőjogi következményei mellett a tanúvallomás jogosulatlan megtagadását is szabadságvesztéssel rendeli büntetni (13., 14. számú tárgyalási jegyzőkönyvek). A Btk. 277. §-a viszont e tekintetben egyértelmű fogalmazással a tanúvallomás jogosulatlan megtagadása vétségét kizárólag elzárással szankcionálja. A törvényszék részéről alkalmazott forma így pontatlan volt, ám az ítélet tábla szerint azért tekinthető mégis relatív szabálysértésnek, mivel az kétségtelenül kitűnt belőle, hogy amennyiben a tanú kihallgatásának nem mutatkozik akadálya, úgy vallomástételre

köteles, s annak jogosulatlan megtagadása büntetendő cselekmény, mely miatt büntetés szabható ki. A Btk. 33. § (1) bekezdés b/ pontja értelmében az elzárás is külön büntetési nem a szabadságvesztés mellett.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság dr. háziorvos foglalkozású tanút indokolatlanul figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés c/ pontjában foglalt relatív mentességi jog gyakorlásának lehetőségére, és a tanú kihallgatása előtt ahhoz szükségtelenül kért titoktartás alóli felmentést a vádlottól (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal). Megjegyzendő, hogy utóbbi kérdésben következetlennek is bizonyult, hiszen a sértett örökösétől nem szerzett be hasonló módon felmentő nyilatkozatot, holott a háziorvost néhai sértett egészségügyi állapotára, betegségeire vonatkozóan is kihallgatta. Mindezekre azonban nem is lett volna szükség, hiszen az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 25. § (3) bekezdés a/ pontja értelmében nem jelenti az orvosi titoktartáshoz való jog sérelmét, amennyiben törvény erejénél fogva - így a büntetőeljárást lefolytató hatóságok felkérésére - az érintett hozzájárulása nélkül is közölni kell egészségügyi adatait. Ugyanezt erősíti meg a 138. § (2) bekezdése, mely alapján az egészségügyi dolgozó titoktartási kötelezettsége nem vonatkozik arra az esetre, ha jogszabály az adat szolgáltatásának kötelezettségét írja elő.

Az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény 4. § (2) bekezdés h/ és m/ pontjai ugyanis bűnüldözési érdekből, valamint bírósági eljárás során egyaránt lehetővé teszik az egészségügyi adatok aggálymentes kezelését. Következésképp, az orvos foglalkozású tanút még a beteg egészségügyi állapotával kapcsolatosan sem terheli titoktartási kötelezettség, a Be. 82. § (1) bekezdés c/ pontjára hivatkozással - e relatív mentességi ok folytán - a vallomástételt nem tagadhatja meg. A fentebb megjelölt törvényhelyek alapján a bírósági eljárásban nem köteles titoktartásra, a vallomástételben a Be. 71. § és 79. § (2) bekezdésében írtakat szem előtt tartva nincs akadályoztatva.

Miután azonban a törvényszék által kihallgatott tanúk mindegyike tett érdemi vallomást, annak megtagadásával kapcsolatban egyikük sem terjesztett elő indítványt, ily módon a személyi bizonyítás törvényessége érdemben nem sérült, nem volt kizárt az általuk elmondottak felhasználása.

A törvényszék széles körű bizonyítási eljárás lefolytatásával kívánt eleget tenni ügyfelderítési kötelezettségének, ám az mégis hiányosnak mutatkozott, ugyanis az ítéletábra az elsőfokú határozat Be. 351. § szerinti megalapozottságának vizsgálata során észlelte, hogy további bizonyítás felvétele is indokolt olyan, egyébként rendelkezésre álló bizonyítékok tárgyalási anyagává tételével, mely első fokon nem történt meg, illetve a fellebbviteli főügyészség által jelzett bizonyítási indítványoknak túlnyomórészt helyt adva a Be. 363. § (2) bekezdés b/ pontja alapján tárgyalást tűzött ki, és a Be. 353. § értelmében bizonyítást vett fel.

Ennek keretében kerültek ismertetésre vádlottnak a nyomozás felügyeletét végző Hajdú-Bihar Megyei Főügyészséghez, illetőleg a nyomozási bíróhoz címzett, iratok között rendelkezésre álló, és érdemi védekezést tartalmazó beadványai. Ezt követően pedig az ítéletábra dr. és dr. , illetőleg dr. igazságügyi szakértők meghallgatásával, továbbá ismételt tanúkenti kihallgatásával fejlesztette tovább a bizonyítási eljárást. Mindezek alapján, az első fokon megállapított tényállás kisebb mérvű felderítetlensége, hiányossága, illetőleg az ítélet megállapított tényekből további tényre vont helytelen következtetéséből adódó részleges megalapozatlansága (Be. 351. § (2) bekezdés a/, b/, d/ pontjai) orvosolható volt.

Az ítélet tábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjában írt jogkörével élve a következők szerint helyesbíti, illetve egészíti ki, továbbá az ítélezési hibából eredően a tényállás részének tekinti az indokolásban szereplő, külön megjelölt alábbi részeket.

- Az ítélet 3. oldal első bekezdése kiegészítendő a tényállás részének tekintett 26. oldal hatodik bekezdés első mondatával, mely szerint vádlott könnyen befolyásolható személyiség, továbbá azzal is kiegészítendő, hogy a terhelnél homoszexualitásra való hajlam nem igazolható.
- A 3. oldal utolsó bekezdés pedig azzal egészítendő ki, hogy kialakult bensőséges viszonyukra tekintettel a vádlott arról is említést tett a sértettnek, hogy néhány éve egy férfi ismerőse ittasan megerőszkolta.
- A 4. oldal első bekezdése mellett a 24. oldal utolsó előtti bekezdésében írtakat is a tényállás részének tekinti az ítélet tábla azzal, hogy a sértett a vádlottnak először 2013 tavaszan tett ajánlatot szexuális kapcsolat létesítésére.
- A terhelt által a cselekmény napján elfogyasztott italmennyiségre vonatkozóan kiegészítendő az 5. oldal első bekezdése, mely szerint már a reggeli órákban elfogyasztott 0,7 liter vörösbort és 3-szor 0,5 deciliter szilvapálinkát (nyomozási irat 2. kötet 350. oldal). Az 5. oldal harmadik bekezdése azzal pontosítandó, hogy a napközben megvásárolt, és az elsőfokú ítéletben rögzített vörösbort, valamint a tömény szeszt is elfogyasztotta. Az 5. oldal 4. bekezdése kiegészítendő, miszerint a vádlott a sértett invitálására - vele közösen - másfél, két óra alatt további 2-szer 0,7 liter bort és körülbelül 3 deciliter pálinkát fogyasztott el, valamint az ítélet tábla a tényállás részének tekinti a 30. oldal második bekezdésében írtakat, mely alapján rögzíthető, hogy vádlott a cselekmény idején a közepes-súlyos fok határán álló alkoholos befolyásoltság alatt állt.
- A sértett részéről az ítélet 5. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatában rögzített bántalmazási mód leírásával a 6. oldal hatodik bekezdése egészítendő ki (nyomozási irat 2. kötet 399-403. oldal).
- A 6. oldal harmadik bekezdés utolsó mondat utolsó tagmondatát mellőzi és helyette az ítélet tábla azt rögzíti, hogy a vádlott a sértett újabb szexuális ajánlata hallatán nem ellenkezett, hanem amikor megkérte arra, hogy vetközzön le és feküdjön le az ágyra - derékszíjának oldásával is utalva szándékára -, nadrágjának övét végül maga vádlott levette, és a sértett kérésének önként eleget tett (nyomozási irat 2. kötet 415. oldal, 443. oldal). Amikor viszont a sértett az ágyon fekvő vádlottra megpróbált ráfeküdni, meggondolta magát és ellenkezni kezdett. A sértett ekkor már nem kívánt felhagyni szándékával, s tovább közeledett a vádlotthoz aki azonban lerúgta magáról őt. Erre a sértett kilátásba helyezte, hogy rablás miatt feljelenti a rendőrségen.
- A 6. oldal negyedik és ötödik bekezdésében írtakat mellőzi az ítélet tábla.
- A 6. oldal hatodik bekezdése után az ítélet tábla a tényállást e ponton kiegészíti a 28. oldal negyedik bekezdésében írtakkal azzal a pontosítással, hogy a vádlott jobb kezével, ököllel ütötte meg bal szemtájékát. A sértett ekkor sújtott le botjával két alkalommal a vádlott fejére, majd ennek következtében dulakodni kezdtek, mindketten kölcsönösen testszerte

bántalmazva egymást, melynek során a földre is lekerültek (nyomozási irat 2. kötet 401-403. oldalai).

- sértettnek a 7. oldal harmadik bekezdésében rögzített agy- és arckoponya sérüléseit az ítélet tábla az alábbiak szerint részletezi: A jobb tarkódudor és halántékudor közötti területen az állomány bevérvése alatt fordított U alakú benyomódott koponyatörés körülbelül 10 centiméteres átmérővel, az elszenesedett területre befutó törésvonallal; a bal tarkódudortól a halántékpikkely vetületéig vízszintesen balra előre haladó koponyatörés; a koponya alapon haránt irányban a törött nyergen keresztül haladó törés a jobb oldal elülső- és középső koponyagödör csontjainak többszörös darabos törésével; az állkapocs jobb- és baloldali darabos törése; az arckoponya valamennyi jobb- és bal oldali csontjának többszörös, darabos törése - elsősorban a felső állcsonton érvényesülve - a törések környezetében bevérvésekkel (igazságügyi boncjegyzőkönyv, nyomozási irat 1. kötet 338-339. oldalai).
- Mellőzendők a tényállásból a 8. oldal harmadik bekezdésében és a 9. oldal hetedik bekezdésében rögzített terhelti tudattartalom körében tett megállapítások.
- A 8. oldal negyedik bekezdésében írtakat az ítélet tábla azzal egészíti ki, hogy a vádlott - kezében egy üveg borral - röviddel 19 óra után találkozott.
- Az elsőfokú ítélet tényállását a 9. oldal hatodik bekezdése után azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy vádlott a bűncselekmény elkövetését követően átöltözött, majd az elkövetéskor viselt ruházatát elrejtette, amit csak a szemle idején talált meg a nyomozó hatóság. A vádlott 2013. július 17. napján a délutáni órákban felkereste az előző napi ittas állapotában tanúsított viselkedésétől megriadt, menedéket kereső családját - a alatt - melynek során elmondta, hogy előző napon megölt valakit a szőlőben, majd visszament eltüntetni a nyomokat és felgyújtotta a sértett házát, illetve ruházatát is cserélt.

Az ítélet tábla mindezekkel a Be. 352. § (2) bekezdése szerint alapvetően a törvényszék által megállapított tényállásra alapította a másodfokú határozatát, tehát nem került sor ellentétes tényállás megállapítására, hanem az elsőfokú ítélet kizárólag a fent tett kiegészítéssel válhatott teljes mértékben megalapozottá, immáron nélkülözve a Be. 351. §-ában írt hiányosságokat.

Ugyanakkor a tényállásból mellőzni kellett a vádlott tudattartamára vonatkozó, valójában a jogi indokolás körébe tartozó, fentebb megjelölt megállapításokat, amelyekre nézve az ítélet tábla a büntetőügyben megállapított tényekből részben eltérő következtetéseket vont.

Az elkövető tudattartama - a cselekmény megvalósulása során átélt pszichikus, akarati, érzelmi viszonyulás - nem ténybeli, hanem jogi következtetés tárgya, a terhelt bűnösségére vagy ártatlanságára vont következtetés ez okból kívül esik a tényállás megállapítása körén. Mindebből adódóan e jogi természetű következtetés megváltoztatása esetén a tényállás mérlegelése, felülmérlegelése - ekként annak eljárásjogi tilalmazottsága - szóba sem jöhet. Nincs tehát eljárásjogi akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság, viszonylag széles körű revíziós lehetőségei okán, az alapvetően azonos történeti tényállás alapján a vádlott tudattartalmát érintően az elsőfokú bíróság álláspontjától ellentétes következtetésre jusson. (BH.1998.526., Legf.Bír.Bfv.IV.2183/1997.sz.,BH.1992.745.,BH.1998.473.,Legf.Bír.Bf.III.850/2001/4. sz., BH.1999.495.II.).

Az ítéletábra előtt felvett bizonyítás ismeretében is azt lehetett megállapítani, hogy a vádlott bűnösségét illetően vont első bírói következtetés helytálló voltát a másodfokon kiegészített bizonyítékok tovább erősítik, és a törvényszék alapvetően indokolási kötelezettségét is teljesítette. Ebben a körben igen körültekintően vizsgálta a vádlott és a sértett kapcsolatát, életvitelüket, a helyi közösséghez fűződő viszonyukat, valamint a vádbeli nap eseményeit.

Az eljárás tárgyává tett cselekménynek nem volt szemtanúja, ezért különös jelentőséggel bírtak vádlottnak az eljárás különböző szakában megtett vallomásai és az általa írásban előadottak, továbbá az objektív adatok - a helyszín szemléje, tárgyi bizonyítékok, igazságügyi boncjegyzőkönyv és az orvosszakértők szóbeli vélemény kiegészítése, az igazságügyi genetikai illetőleg tűzvédelmi szakértői vélemények megállapításai -, ám a terhelt reakcióit, viselkedését leíró tanúvallomások is. A törvényszék részletekbe menően értékelte, majd indokolása alapján megnyugtatóan foglalt állást abban, hogy a sértett a tényállásban írtak szerint, csakis a vádlott bántalmazása következtében sérülhetett meg, halálozott el. Ezen túlmenően az eljárás során valamint ítéletében is észlelte az egyes bizonyítási eszközök, különösen a terhelti és tanúvallomások közötti ellentéteket, feloldásukra lehetőségei szerint törekedett, majd ennek eredményként jutott arra a megállapításra, hogy alapvetően a vádlott vallomását és az azokat, támogató bizonyítékokat elfogadja, melyről ítéletében kellően számot adott.

E tekintetben megjegyzést érdemel, hogy a vádlott édesanyja, Imréné a másodfokú tárgyaláson már élt a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában biztosított hozzátartozói viszonyából fakadó mentességi jogával, így az általa elmondottakat a továbbiakban nem lehetett bizonyítékként figyelembe venni, vallomásait nem lehetett értékelni (BH.1994. 470. II.) . Ez azonban az ügy lényegét illetően nem volt döntő kihatással a tényállás megalapozottságára, ugyanis a vádlott és a sértett kapcsolatát illetően, míg a cselekmény másnapján tanúsított magatartására, viselkedésére tanú részletes és elegendő információt szolgáltatott.

Az ítéletábrán tanúként érdemben ismételt kihallgatott ekkor is következetesnek bizonyult abban, miszerint a vádlott bizalmasan közölte vele, hogy „bácsi” - a sértett - szexuális ajánlatot tett neki. E tanúvallomással kapcsolatban pedig érdemi aggály nem merült fel, mely tárgyban további bizonyítási indítvány nem került előterjesztésre az érdekeltek részéről. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége azzal együtt sem kifogásolható alappal, hogy a szükséges bizonyítás csak másodfokon vált teljessé, mert az ekkor - pótlólag - tárgyalás anyagává tett bizonyítékok nem ebben a körben hoztak új körülményt.

Az elsőfokú bíróság tehát törvényesen vont következtetést vádlott bűnösségére. A cselekmény jogi minősítése terén azonban az ítéletábra alapvetően más álláspontot foglalt el a törvényszékétől. A fellebbezéssel támadott határozatbanl ugyanis az élet elleni cselekményt a Btk. 161. §-a szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének minősítette, melyet lényege szerint azzal indokolt, hogy a sértett újabb szexuális közeledése következtében kialakult feldúlt állapota a vádlott tudatának teljes elhomályosulását eredményezte, aki ezért bántalmazta. Egyben a felindulás idézett okát erkölcsileg méltányolhatónak minősítette.

A másodfokon felvett bizonyítás azonban ettől eltérő következtetések levonására szolgáltatott adatokat. Közülük is kiemelendők magának terheltnek a vádhatósághoz és a nyomozási bíróhoz címzett beadványai, védekezését összefoglaló nyilatkozatai. Ezeket az elsőfokú bíróság nem tette tárgyalás anyagává, így nem is vonhatta értékelési körébe döntése meghozatala során, holott az iratok részét képezték.

vádlott a Hajdú-Bihar Megyei Főügyészséghez 2013. szeptember 19. napján érkezett, érdemi védekezést tartalmazó beadványában - amellyel, hogy változatlanul elismerte bántalmazását - arról közölt részleteket, hogy miután a sértettet orálisan kielégítette, nadrágszíját azért vette le, mivel „bácsi” megkérte arra, hogy feküdjön le az ágyra. A sértett ezt követően rámászott, mire a vádlott lelökte magáról. (Nyomozási irat II. kötet 415. oldal és iratmelléklet). Mindezeket a szintén a vádhatósághoz címzett, majd 2013. szeptember 26. napján továbbított újabb beadványában tovább részletezte, feltárva, hogy a sértett által felkínált ital hatására, és kérésére végül is engedett szexuális közeledésének. Ez pedig akként zajlott, hogy igent mondott, amikor arra kérte, vegye le a nadrágját - derékszíját még segített is kioldani - majd feküdjön le az ágyra. Ekkor a sértett rámászott, ám hirtelen ledobta magáról, mire a sértett fenyegetni kezdte őt, sőt idegességében még meg is ütötte, amit a terhelt viszonzott. (Nyomozási irat II. kötet 443. oldal és iratmelléklet). Említésre érdemes, miszerint a vádlott - viszonyuk bizalmi voltát taglalva - ekkor arra is kitért, hogy a sértettnek egyik féltett titkáról is beszélt, nevezetesen arról, hogy néhány évvel azelőtt egy férfi ismerőse erőszakoskodott vele (441. oldal).

Az ítélet tábla fenti nyilatkozatok mellett még arra kíván utalni, hogy a terhelt a helyszínen foganatosított gyanúsított kihallgatása alkalmával részleteiben többször is szólt arról, miszerint a sértett akkor sújtott le rá két alkalommal a botjával, miután mindketten ököllel kölcsönösen megütötték egymást (Nyomozási irat II. kötet 399-403. oldalai). E vallomás felhasználhatóságához pedig nemcsak azért nem fűződhetett kétség, mivel a Be. szabályai szerinti figyelmeztetések után, védője jelenlétében, képfelvétellel is rögzítetten tette meg azt a vádlott, hanem az eljárásba bevont igazságügyi orvosszakértő saját szakmai szempontja szerint vizsgálva, áttanulmányozva az ominózus vallomás felvételeit, a másodfokú bizonyítás során maga is megerősítette, hogy a terhelt befolyásolására, irányított vallomástételre utaló körülményt nem tapasztalt.

A másodfokú tárgyalásra idézett igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértők meghallgatásának jelentőségét növelte, hogy szóbeli megállapításaik szerint a vádlott indulatos, agresszív viselkedése inkább ittasságával volt összefüggésbe hozható, melyet csak tovább fokozhat, ha az italfogyasztás mellett nyugtató hatású gyógyszert (Rivotril) szed, illetőleg a pszichológiai vizsgálat valóban hozott felszínre a terheltet ért szexuális traumára utaló jelzéseket. Említésre érdemes, miszerint dr. igazságügyi pszichológus szakértő kellő határozottságot mutatott abban, hogy a vádlott esetében alkalmazott teszt módszerek nem mutattak homoszexuális irányultságra való hajlamot, holott a Rorschach és a Szondi tesztek eredményeit ebből a szempontból is vizsgálta. Ily módon véleményének továbbfejlesztése nem is mutatkozott indokoltnak. Dr. igazságügyi orvosszakértő az eljárás során beszerzett adatokból a vádlott által a cselekményt megelőzően elfogyasztott italmennyiséggel kapcsolatosan pedig lényegében ugyanolyan véleményt formált, mint az elsőfokú bíróság által e kérdéskörben szintúgy meghallgatott Dr. és Dr. igazságügyi szakértők, arra a következtetésre jutva, hogy a terhére rótt élet elleni cselekmény elkövetésekor a közepes-súlyos fok határán álló alkoholos befolyásoltság alatt lehetett.

Említést érdemel, hogy noha a vádhatóság által előterjesztett bizonyítási indítványok a terhelt további kihallgatására, szembesítésére is kiterjedtek, erre végül nem kerülhetett sor, lévén az addig érdemi vallomástételre jelentkező az ítélet tábla előtt már élt az őt törvény szerint megillető hallgatás jogával. Ezen felül ugyan a fellebbviteli főügyészség indokoltnak tartotta a nyomozás során eszközölt szemle keretei között a vádlott lakóhelyéről lefoglalt összesen 5 db kés igazságügyi orvos szakértői véleményezését is, ezt az indítványt az ítélet tábla nem találta alaposnak.

Az aggálytalan szakértői bizonyításon alapuló, és ennek elfogadása okán az irányadó tényállás szerint sértett nemcsak szúrt illetve metszett sérüléseket szenvedett el, hanem számos tompaerő

behatással keletkezett is, közöttük az arc- és az agykoponya többszörös darabos törését és agyzúzódást, s utóbbiak vezettek közvetlenül a halálához. Ezeket pedig egy olyan paraméterekkel rendelkező tompa tárggyal mérte rá a vádlott, melynek feltalálása nem volt lehetséges, ezt a tárgyat az eljárás alatt nem is lehetett beazonosítani, ám az nyilvánvalóan nem lehetett a vádlott lakóhelyéről lefoglalt szűrő-vágó eszközök egyike sem.

Ily módon a kérdéses kések vizsgálata nem eredményezhette a bűncselekmény elkövetéséhez használt eszközök teljes körű meghatározását, ám még a szúrt és metszett sérülések elkövetéséhez használatos tárgy rögzítéséhez sem mutatkozott volna elegendőnek pusztán orvosszakértői vizsgálatuk. Hiszen az csupán esetleges vérgyanús szennyeződést detektálhatott volna, míg annak meghatározása, hogy az adott szennyeződés valóban sértettől származó vér, már igazságügyi hemogenetikai szakértői kompetencia. Utóbbi pedig - ismerve e vizsgálatok időigényességét és anyagi vonzatát - kétségek nélkül túlmutatott volna a másodfokú eljárás keretein, míg a vád tárgyát képező cselekményt illetően perdöntő eredményt nem hozott volna. A Be. 260.§ (1) bekezdése alapján tehát fenti indokok vezettek el az idézett ügyészi bizonyítási indítvány elutasításához.

A másodfokon alkalmazott bizonyítási eljárás következtében így azt lehetett megállapítani, hogy az ítéletábra által kiegészített és pontosított tényállás a Be. 352. § (1) bekezdése alapján nemcsak alapját képezheti a másodfokú ítélezésnek, de az elsőfokú bíróság valóban törvényesen vont következtetést vádlott bűnösségére, akinél az eljárás során beszerzett aggálytalan igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításai szerint nem áll fenn büntethetőségi akadály, és - bár az elsőfokú ítélet erre nem tartalmaz teljes körű indokolást - a vádlott nem hivatkozhat alappal jogos védelmi helyzet fennálltára sem.

Az irányadó tényállás szerint ugyanis miután lerúgta magáról a néhány hónappal azelőtt elszenvedett medencecsonttörése következtében mozgásában jelentősen nehezített 65 éves sértettet, mindketten rögtönösen, azonnal bántalmazni kezdték egymást, mely dulakodásba csapott. Ezt következetesen így értékelte az elsőfokú bíróság is, részben épp a vádlott, illetve az orvosszakértői megállapítások alapján (12. oldal második bekezdés, 28. oldal negyedik bekezdés, 29. oldal második bekezdés).

Miután egymás kölcsönös bántalmazása ugyanúgy a jogtalanság állapotát hozta létre mind a vádlott mind a sértett számára, ez az irányadó bírói gyakorlat szerint a Btk. 22.§ (1) bekezdésében írt jogos védelem korlátjaként értékelendő, nem teremt alapot arra, hogy a terhelt jogos védelmi helyzetben cselekedett volna. Emiatt a jogos védelmi helyzet kérdése, illetve annak következményére vagy vélt jogos védelemre történő hivatkozás is közömbös. (4/2013.sz. Büntető jogegységi határozat, BH.2004.93, BH.2000.187.).

Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat ad egyértelmű elhatárolást annak megítélése tárgyában, hogy valójában mire terjedhetett ki az adott cselekmény elkövetőjének szándéka. E tekintetben az ítéletábra arra a meggyőződésre jutott, miszerint a törvényszék nem ismerte fel, hogy a vádlott a kiszolgáltatott, gyenge fizikumú sértett életét ki akarta oltani az elkövetés során, azaz egyenes ölési szándékkal cselekedett, holott ítéletében - bár kifejezett elemzést nem adott, ám - tényszerűen szerepeltette azon tárgyi (objektív), és alanyi (szubjektív) tényezőket, melyekből a terhelt elkövetési tudattartamára következtetni lehet.

Utal rá az ítéletábra, hogy az eljárás során feltárt egyöntetű adatok (tanúvallomások és az igazságügyi elmeorvos-szakértői szakvélemény valamint előéleti adatok) szerint az indulatos jellegű cselekmények nem idegenek a vádlottól, akinek önhibából eredő ittassága folytán az alanyi oldal

elemeit is a tárgyi tényezők tükrében kell mérlegelni. (III.sz.BED.). A tárgyi tényezők alapján pedig vitathatatlanul rögzíthető a terhelt egyenes ölési szándéka. A bántalmazás tényállásban leírt módja, időtartama, az ahhoz igénybe vett több eszköz, a sértett testtájak, az okozott sérülések száma és súlyossága, a kifejtett erőbehatások rendbelisége, különösen intenzitása miatt kizárólag arra vonható le megalapozott következtetés, hogy vádlott indulatos állapotában sértettet meg akarta ölni s ebbéli szándéka realizálódott is.

Az ítéletábra álláspontja szerint az nem lehet kétséges, hogy a vádlott indulat hatása alatt követte el az élet elleni cselekményt, ám ez önmagában még nem alapozza meg az emberölés privilegizált alakzataként értékelt erős felindulásban elkövetett emberölést. E tekintetben szintén a 3/2013. Büntető jogegységi határozat, közelebbről annak 6. pontja nyújt eligazítást, melynek értelmében szükséges, hogy az indulat olyan fiziológiai eredetű magas fokot érjen el, hogy ennek következtében az elkövető belső egyensúlya megbomlik, tudata elhomályosul és ennek folytán a megfontolás szokásos mértékének a megtartása lehetetlenné válik. Az erős felindulás fennállta és foka nem elmeorvos-szakértői, hanem a bíróság által eldöntendő tény és jogkérdés, amelyet az elkövető konkrét pszichikai tulajdonsága alapján kell megítélni. A felindulást kiváltó ok megítélése nem szűkíthető le a cselekmény elkövetését közvetlenül megelőző eseményekre, hanem a történések egész folyamatát, az eset összes körülményeit kölcsönhatásukban és folyamatosságukban kell vizsgálat alá vonni. Kétségtelen, hogy az erős felindulást kiváltó külső okok közül az egyik leggyakoribb a sértett magatartása.

Az erős felindulásnak méltányolható okból való származása akkor állapítható meg, ha az bizonyos fokig igazolható és erkölcsileg menthető. A méltányolható ok megítélésénél jelentősége van az elkövető és a sértett között fennálló viszonyoknak, érzelmi kapcsolatuknak. Ezzel összefüggésben kell vizsgálni, hogy az elkövetést kiváltó ok súlyossága, valamint az arra reagáló magatartás objektíve is arányban áll-e. Így a jelentéktelen sérelmet követő túlméretezett indulatkitörés - méltányolható ok hiányában - nem alapozza meg az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítását. Szükséges továbbá, hogy az ölési cselekmény az erős felindulás állapotában menjen végbe, valamint hogy a cselekmény elkövetésére irányuló akaratelhatárolást nyomban kövesse a kivitelezés, vagyis az emberölésre irányuló szándék kifejlődése és a cselekmény között viszonylag rövidebb idő teljen el.

Adott esetben az ítéletábra arra a meggyőződésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontot foglalt el, amikor a terhelt élet elleni cselekményét a Btk.161.§-ban szabályozott erős felindulásban elkövetett emberölés büntettként minősítette. A privilegizált törvényi tényállásnak ugyanis nem álltak fenn a törvényi előfeltételei.

Előre bocsátandó, hogy az irányadó tényállásból eredően már maga a törvényszék is akként foglalt állást, hogy a vádlott és sértett kölcsönös beleegyezésen alapuló szexuális kapcsolatba kerültek egymással, melyek során a terhelt orálisan elégítette ki a sértettet. A másodfokon felvett bizonyítás eredményeként - különösképp az elsőfokú bíróság részéről a bizonyítékok értékelését követően szavahihetőnek tekintett vádlott által közöltek alapján - azonban a tényállás azzal vált szükségyszerűen kiegészítendővé, hogy a szexuális aktus folytatásába - kétségtelenül a sértett által szorgalmazottaknak engedve - a vádlott is beleegyezett. Kifejezetten ezért vette le nadrágját illetve derékszíját, majd önként lefeküdt az ágyra. szexuális irányultságával és valós szándékaival tehát tisztában kellett legyen, hiszen előzőleg orálisan már kielégítette őt, ezen aktus után hosszasan beszélgettek bensőséges viszonyukról. De nemcsak a cselekmény közvetlen, hanem a távolabbi előzményei is ezt igazolják. Az ítéletábra ebben a körben egyrészt a sértett korábbi felvetéseire, célzásaira utal, mely szerint nem volt számára közömbös a terhelt személye, illetőleg arra, hogy épp

a vádlott nyilatkozatai között jelent meg, hogy megelőzőleg már élt át szexuális közeledést más férfi részéről.

A cselekmény történeti eseményeit áttekintve az ítélet tábla tehát nem talált a vádlott esetében olyan élelektani alapon kialakult tudatborulást, amelyet a törvény megkíván. A tényállásban megjelenő sértetti szexuális indíttatású kezdeményezés semmiképp sem jellemezhető olyan erkölcsileg méltányolható oknak, melyből eredően az indulatgyülem igazolható lenne, hiszen a vádlott engedett a kérésnek, de rendőrségi feljelentéssel való fenyegetőzése sem tekinthető olyan kifogásolható magatartásnak, amely objektíve arányban állna a terhelt magatartásával. (BH.2002.214.).

Az ítélet tábla így a szóba jöhető objektív tények értékelésével arra a megállapításra jutott, hogy a vádlott nem önhibáján kívül került olyan nagyfokú indulat hatása alá a cselekmény elkövetésekor, ami a tudatát elhomályosítva gátat teremtett volna cselekménye következményei józan megfontolásának. Az indulatát, amely a cselekményt motiválta, döntően a közepes-súlyos fok határán mozgó ittassága váltotta ki, mely már az első fokon megállapított tényállásban is megjelent.

Másfelől a vádlott cselekvőségének megítélésével kapcsolatban nem maradhat figyelmen kívül, hogy abban a józan megfontolás magatartásának az ismérvei is egyértelműen felismerhetőek, melyet igazol az elkövetés során tetten ért eszközváltás, és a megfontolás megtartottságának jeleként értékelhető, hogy közvetlenül a cselekmény után - még egy üveg bort is magához véve - lakóhelye irányába távozott el a helyszínről. Ennek során találkozva, előtte nemcsak eltitkolta a történeteket, hanem a tanúnak egy kifejezetten valótlan magyarázatot rögtönzött („Négyen megverték!”), amikor a tanú nem szokványos állapota, véres ruházata és hámsérülései okáról tudakozódott. Az elsőfokon értékelt bizonyítékokból eredő tényállás szerint vádlott még a cselekmény estéjén kifejezetten a nyomok eltüntetése végett tért vissza a helyszínre majd gyűjtötte fel a sértetti ingatlant, ezután átöltözött, illetve vérrel szennyezett ruházatát is elrejtette, majd másnap rokonai előtt beszámolt a történetekről, egyben súlyos következményeket is kilátásba helyezve, amennyiben tettét jelzik a hatóságoknak. Mindezek egyértelművé teszik, hogy cselekményének mibenlétét, még ittassága ellenére is felismerte, tudatának az erős felinduláshoz szükséges elhomályosulása egyértelműen hiányzik. Mint ahogy az ölési cselekmény rögtönös szándékkal történő megvalósítása sem érhető tetten kellő bizonyossággal, hiszen a sértett halálát okozó eszközös bántalmazás előtt még hosszasan dulakodtak. Következésképp a vádlott állapota legnagyobb mértékben ittasságára és a sértett magatartásából kiinduló, ám erkölcsileg nem méltányolható felháborodására vezethető vissza, amit aránytalan módon torolt meg.

Ellenben a törvényszék annak már helytálló indokát adta ítéletében, hogy a cselekmény a végrehajtási mód miatt különös kegyetlenséggel került elkövetésre (41. oldal, 29-31. oldalon kifejtettek). E minősítő körülmény valóban megállapítható, ha az elkövető az átlagosat meghaladó brutalitással, kegyetlenséggel viszi véghez az ölést, függetlenül attól, hogy a sértett szubjektív módon mit érzett. Jelen esetben a cselekmény elkövetésének konkrétumait szemlélve a vádlott cselekvősége olyan gátlástalanságot, kirívó embertelenséget mutat, mely a minősítő körülmény megállapítását valóban szükségessé teszi. E jogi álláspontot mindenben alátámasztják a tárgyi oldali elemek, így az elkövetési magatartás formája, az eszközök használata, az okozott sérülések, az erőbehatások súlya és száma.

Másrészt a sértett életkora és egészségi állapota további minősítő körülmény megállapítását is indokolja, hiszen a cselekmény sértettje a 65. életévét is meghaladta, illetőleg épp a 2013. év elején elszenvedett combnyaktöréséből visszamaradó állapota miatt korlátozottan, csak járókerettel vagy bottal volt képes helyváltoztatásra. Fizikai állapotát alkoholfogyasztása, és elégtelen táplálkozási

szokásai tovább gyengítették. Mindemellett - az alapos tényállás szerint - a dulakodásban tényszerűen maga is aktívan lépett fel, bántalmazva a vádlottat, tehát a Btk. 459.§ (1) bekezdés 29. pontjában rögzített feltételek, azaz védekezésre képtelen állapota nem állapítható meg. Így adott esetben újabb minősített esetként az elhárításra korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés valósult meg.

Mindezeket összefoglalva az ítélőtábla vádlott élet elleni cselekményét a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés d) és k) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására, idős koránál és fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének minősítette.

A törvényszék abban már minden tekintetben megalapozott döntést hozott, hogy a közveszély okozása büntetőben is megállapította a vádlott büntetőjogi felelősségét, illetve ezt a cselekményt befejeztként értékelte. E vonatkozásban ítélete kellően részletezett, kiegészítésre nem szorul, ezért az ítélőtábla elegendőnek tartja csupán az ott kifejtett indokokra utalni a másodfokú határozatban, hiszen a vádlottnak ezen, az élet elleni cselekmény után megvalósított cselekménye nem értékelhető pusztán önmentésként, az kétség kívül már más személyek javait és életét veszélyeztette, ezért valóságos anyagi halmazatuk törvényesen megállapítható.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen tárta fel, azonban a vádlott tudattartamára vont következtetések okán az enyhítők sorából mellőzni kell az eshetőleges szándéokra történő utalást, míg a súlyosítók köre kiegészítendő azzal, hogy az élet elleni cselekmény kétszeresen minősül.

A minősítés változtatás, valamint a bűnösségi kör hivatkozott és a terhelte hátrányos pontosítása szükségszerűen az első fokon kiszabott szabadságvesztés jelentős súlyosítását kellett eredményezze, hiszen a büntetést kiszabó bíróságnak a feltárt bűnösségi körülményeket, az elkövető társadalomra veszélyességét, a bűncselekmény jellegét gondosan össze kell vetni a büntetési célokkal és a büntetés kiszabási elvekkel. Az ítélkezési gyakorlat rendszerint a több okból is súlyosabban minősülő, a köznyugalmat megzavaró, a társadalom megdöbbenését kiváltó, félelmet keltő élet elleni cselekményeknél még az életfogytig tartó szabadságvesztést sem tekinti eltúlzottnak. (BH.2004.353., BH. 2004.265.), melyhez adott esetben további nagy tárgyi súllyal bíró közbiztonság elleni bűncselekmény is társult. Minthogy azonban vádlott vonatkozásában az enyhítő körülmények köre is terjedelmes, nyomatékuk szintén jelentős, az ítélőtábla úgy találta, hogy a terhelten szemben a Btk.36.§-a alapján határozott ideig tartó, a Btk. 80.§ (2) és (3) bekezdései, valamint a Btk. 81. § (3) bekezdése alapján irányadó halmazati középértéket (17 év 6 hónap) csupán kevéssel meghaladó mértékű szabadságvesztés kiszabása is elegendő. Ezért annak tartamát 18 évre emelte fel, melynek végrehajtási fokozata, a minősített emberölés okán irányadó Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontjára figyelemmel fegyház.

Emellett a közügyektől eltiltás mellékbüntetésnek a cselekmény valós tárgyi súlyához igazodó, és a szabadságvesztés mértékével arányos, ezért számottevő súlyosítása is indokolttá vált a vádlottal szemben.

A járulékos rendelkezések közül az elsőfokú ítéletben mindenben a törvénynek megfelelő döntés született a feltételes szabadság lehetőségének legkorábbi időpontjának megállapítását, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását, a bűnjeleket és a bűnügyi költség viselését illetően is.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla a Debreceni Törvényszék ítéletét a szükséges körben a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyebekben helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig előzetes letartóztatásban történő időnek a szabadságvesztésbe történő beszámítása a Btk.92.§ (1), (2) bekezdésein alapszik.

Az ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült büntügyi költséget a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2015. július 6.

Dr. Elek Balázs sk.	. Bakó József sk.	. Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 24.B.330/2014/37. számú ítélete a jelen másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. július 6.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó